

In Middelburg, niet ver van hier,
daar woonde het pantoffeldier,
met zeven kleine kindertjes pantoffel:
Bowientje, Bob en Beatrijs
en Frederik en Frits en Gijs
en dan de jongste nog – die heette Stoffel.

Maar Stoffel was, zo al met al,
een beetje een probleemgeval.
Hoe lief zijn moeder het hem ook mocht vragen,
hoezeer ze met hem was begaan,
hij wilde enkel sokjes aan.
Hij weigerde pantoffeltjes te dragen.

Zijn vader sprak: 'Zeg hoor eens hier,
ben jij nu een pantoffeldier?
Wat moet er later van je worden, Stoffel?
Op sokken, neem dat van me aan,
op sokken vind je nooit een baan.
Wat is er trouwens mis met de pantoffel?'

'Ik weet het niet,' zei Stoffel klein.
'Ze zitten mij gewoon niet fijn.
Ik wil ze niet. En als ik groot ben, later,
dan geef ik niet om werk of geld.
Ik word niet rijk, ik word een held.
Een brandweerman, die lekker spuit met water.'

En zo is het precies gegaan.
De kleine Stoffel kreeg een baan
als brandweerman. Hij is meteen vertrokken.
En 's morgens vroeg stond in de krant:
PANTOFFELDIER BLUST BINNENBRAND!
Die Stoffel: een pantoffelheld op sokken!